

[CIĄDZYWAĆ *vb impf*

3 sg m praet ciądyw(á)ł.

Sł stp, Cn, Linde brak.

praw. Iter. od „ciądzac”: zajmować mienie jako należność za długi lub powinności:

ciądywać kogo: którzy [poddani], gdy się nie chcieli podać na tę robotę nową, dzierżywał je pan starosta w wieży kilka niedziel i ciądywał *LustrWpol* 155 (*ekscerpt B. Dunaja*).

Formacje pochodne cf **CIĄDZAĆ**.

MK